

τόν ξύπνησ' ένας κρότος. "Άνοιξε τὰ μάτια του, καί κοίταξε τριγύρω. Δέν ἕπρηξε κανένας στήν ἐξέδρα. Ὁ κρότος ἔμαυσε μέ παράφρασμα νεφῶν. Ὁ ἄνθρωπος εἶχ' ἐξαφανιστεῖ. Πρόφρασε μόνο, καθώς κοίταξε στή θάλασσα, κάτω σάν ἀνακατόμα νεφῶν πού ξανακλείνουν... Ένας τρόμος τοῦ παράλυσε τὰ γόνατα! "Έστρεψε πρός τὸ μέρος, πού, λίγη ὥρα πρίν, εἶχε σταθεῖ, ἀκίνητος, ὁ ἕκνος.... Δέν ἕπρηξε ἕνός, πουνενά!

Μέσ' στήν ἀμνηστία του, καί τήν πεποίθησή του πῶς ἐκεῖ, κοντά του, δινὸ βήματα πιά πέτρα, εἶχε γίνει κάποιο πράμα φοβερό, γύρωσε τὰ μάτια του πρός τίς μεριές, ἔτοιμος νὰ πηξοῖ τις φωνές, καί νὰ ζητήσει ἀπό κάποιον μιά βοήθεια... Τὸ φεγγάρι εἶχε μιά χαθεῖ, ἢ ἐξέδρα ἦταν κατασκώτεινη, τὰ φῶτα τῆς πλατείας εἶχαν σβήσει. Δέν ἕπρηξε ζωντανή ψυχή. Ἡ θάλασσα, βουθὴ καί σκοτεινή, σά μιάν ἀνεξίχνιαστη μεγάλη μούρη πλάκα, ἔδωκε τὴν ἐξέδρα καί τὰ γύρω, βυθισμένη κα' ἀπολυθημένη σέ μιά βαθιὰ καί νεκρικὴν ἀανυσία...

Μιά στιγμή, τοῦ πέρασε σὸ νοῦ, σάν ἀστραπή, πῶς εἶχε πέσει θύμα παρασθήςσεως, πῶς δι' αὐτὰ πού νόμισε πῶς εἶδε, δέν ἦταν παρά πλάσμα τοῦ μυαλοῦ του, πῶς δέν ἕπρηξε τέπος ἄνθρωπος ποτέ, καί πῶς τὸν εἶχε δεῖ μέσ' σ' ὄνειρό του... Στάβοντας, ὅμως, νὰ κοιτάξει πῶς καλὰ, βρέθηκε σὸ κἀπῆμα μιά πέτρα στρογγυλή, κα' ἀνασπῶνοντας τὴ στρογγυλή τὴν πέτρα, βρέξ' ἕνα χωρτάκι διπλωμένο. Μὲ δάχτυλα τρεμουλιαστά, τὸ πήρε, τὸ ξεδίπλωσε, καί σὸ φῶς ἔνος σπέρτου ἀναμμένου, πρόφρασε καί διάβασε μιά λέξη, μὲ μεγάλα γράμματα χοντρά: «ΑΥΤΟΚΤΟΝΩ Μ. Ρ.» —καί τίποτ' ἄλλο...

"Έστρεψε τότε στήν ἐξέδρα, σάν τρελλός, κοιτρουβιδώντας σ'αὐτὴν ἐπιλοχία, μέ τὴν ἐλπίδα, μέσ' στήν ταράχη του, πῶς καί θὰ μπορούσε νὰ προλάβει... Τὸ γεγονός ὅτι πύρηξ' ἕνας ἄνθρωπος, τόσο πάλι κοντά του, σχεδὸν δίπλα του, κα' αὐτός δέν ἔβλεψε τὸ χεῖρ νὰ τὸν σώσει, τοῦδινε κάτω, σάν ἀλλοφροσύνη...

Καθὼς ἔστρεψε στήν ἔρημη πλατεία, τοῦ φανόταν πῶς ὁ κόσμος εἶχε σβήσει, πῶς ὅσα νᾶτρέφε, κα' ὅσα νὰ προσπαθοῦσε, δὲ θάβρισκε ποτέ του τοὺς ἄνθρώπους—πῶς ἦταν μετροδεμένος μέσ' σ'αὐτὰ βροχια κάποιον φριχτοῦ καί τραγικοῦ βραχνά, πού δέν ἕπρηξε τρόπος νὰ ζυγνήσει! Δέν ἕπρηξε πού βρίσκεται τὸ τμήμα, δέν ἐβρισκε κανένα νὰ ρωτήσει... "Έστρεψε πρός τὸ μέρος τοῦ «Α-καίου», ἔκει κάτω, μετὰ γίλια βάσινα, ἔπεισε σέ κάποιον ἀστριφύλακα. Μὲ φωνὴ βραχνή καί κομπασμένη, λαχανιασμένος ἀπὸ τὴν τρεχάλα, τοῦ διηγήθηκε πούτοι τι συνέβη. "Έστρεξαν μαζί, ὡς τὴν ἐξέδρα, τοῦδειξε τὸ μέρος καί τὴ θέση. Ὁ ἀστριφύλακας ἀνέτριχε τίς σάλιες, κα' ἔβραξε μέσ' σ'αὐτὸν ἀκάθως, νὰ βρεῖ κάνα βαριάριον. Βαριάριος δέν ἕπρηξε μέσ' σ'αὐτὸν τις βάρκες. Οἱ βάρκες ἦταν ἔρημες κα' ἐγκαταλειμμένες, δεμένες γύρω-γύρω, στήν ἐξέδρα.

"Έκεινος, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἔβραξε νὰ ξαναβρεῖ τὴν πέτρα καί τὸ γράμμα. "Ἡ πέτρα δέν ἕπρηξε πουνενά. Καί τὸ γράμμα εἶχε γίνει ἄφαντο... Μὲ τὸν ἀστριφύλακα μαζί, σὸ δυνατό καί γενναίωτο φῶς τοῦ μικροῦ του φαναριοῦ τῆς τσέπης, γύρισαν ἔνω τὸ πλατὺ τετραγώνου τοῦ ἀπάνω μέρους τῆς ἐξέδρας, σανίδι πρὸς σανίδι, κα' ἔβρα τὰ καθίσματα τοιγῶν. Πῆσαν, γρημμή, δίλες τίς χαραμιδιές—ἀλλὰ τὸ γράμμα δέν ἕπρηξε πουνενά...

Ὁ ἀστριφύλακας τὸν κοίταξε παράξενα. Μπορεῖ καί νὰ τὸν πήρε γιὰ τρελλό. "Έβανε πάλι τὸ φανάρι μέσ' στήν τσέπη, καί κατηφόρισαν κα' οἱ δύο τους γιὰ τὸ τμήμα. "Έκανε μιά πρόχειρη κατάθεση, σ' ἕναν ἀρχιφύλακα πού βρέταν. Τώρα, ὅμως, τὰ μτέρδινε κα' ὁ ἴδιος. "Ἡ φωνή του δέν ἦταν σταθερή. Εἶχε χάσει τὴν πεποίθησή του. "Ένωθε νὰ πῆραει σ' ἀντιφάσεις, καί νὰ προκαλεῖ τὴν δυσπιστία... Στὸ πιά σπουδαῖο γεγονός τῆς ἱστορίας—σὸ μοναδικὸ πιστοσύνη της, πού δὲ ἦταν ἡ πέτρα καί τὸ γράμμα, χαμένη τόσο μυστηριωδῶς— δέν μπορούσε νὰ δώσει ἐξηγήσεις... "Αρχισε κα' ὁ ἴδιος ν' ἀμφιβάλλει. Μὲ μασημένα λόγια τοὺς χωρέτησε, καί τράβηξε γιὰ τὸ σταθμὸ, ν' ἀνέβει στήν Ἄθῆνα. Σὲ λίγο πέρασε τὸ τραῦνο, καί τὸν πήρε. Ἦταν τὸ πρῶτο πρωινόν, κα' ἀρχίζε νὰ χαράζει.

Μετὰ τὴν περιπέτεια ἐκείνη, δέν ξανακατέβηκε σὸ Φάληρο. "Έβραχνε μόνο σ'αὐτὸς ἐρημεριδές, μέ μιά μικρὴ τρεμουλιὰ στήν ψυχρή, ἀπ' τοὺς τίτλους ὡς τίς ἀγγελίες, μήπως ἀνακαλίθῃε κάποια λέξη πού νὰ τοῦ λύσει τὴν ἀμφιβολία... "Έβλεπε πολλὰς αὐτοκτονίες, ἀλλὰ κανένα, σάν ἐκεῖνη πού ζητοῦσε. Κ' ἔπειτ' ἀπὸ δινὸ μῆνες, σταμάτησε νὰ ψάχνει.

Καί τὴν ἡμέρα πού σταμάτησε νὰ ψάχνει, βάνοντας τὸ χεῖρ του, τυχαίᾳ, σὸ δεξί τσεπάκι τοῦ γελέκου, ξαναβρέθηκε τὸ χαμένο γράμμα! "Έγραφε μὲ κεφαλαῖα γράμματα —

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κατόπιν πολλῶν παρατηρήσεων, σχετικῶς μέ τὴν ἐπίδρασι τοῦ θαλασσίου ὕδατος σὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμὸν, ὁ σοφὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, δόκτωρ Ρουζίκας, ἀνεπαίρτως, ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν πού βρίσκονται μακριὰ ἀπ' τὴ θάλασσα, πρέπει νὰ πίνουν καθήμενούς τρία ποτήρια θαλασσινὸ νερό. Τὰ γλυκοῦχα καί ἰωδιόχη ἄλατα πού περιέχονται σ' αὐτὸ σὲ μεγάλη ποσότητα, εἶνε πάλι τονωτικά γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμὸν.

Ὁ κ. Ρουζίκας μάλιστα συνιστᾷ νὰ ἰδρωθῶν σ'αὐτὸ πῶς μεσογείες πόλεις καί εἰδικὰ ἐργαστήρια πρὸς παρασκευὴν τεχνητοῦ θαλασσίου νεροῦ. Τόση μεγάλη σπουδαιότητα ἀποδίδει σ'αὐτὴν χρησιμοποίησιν τοῦ νεροῦ τῆς θαλάσσης!

***

Στὴ Βουδαπέστη ἰδρυθὴ τελευταῖα ἀπὸ 70 Οὐγγαρέζες ἀριστοκράτιδες, ἕνας γυναικίος σύλλογος, ὁ σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε πάλι πρωτότυπος.

"Ἀπολύτως, ἢ κυρίως πού ἰδρυναν τὸν σύλλογο, θέλουν νὰ ἐμποδίσουν μέ κάθε τρόπο τοὺς σκέψεις των νὰ χαρτοπαίξουν. Κάνουν μάλιστα διαρκῶς προαγανάδα σὸν τύπο καί σ'αὐτὸν πολιτικῶς κίβλους γιὰ τὸ δημοσιὸν κλείσιμ τῶν χαρτοπαίξιων.

Πρόεδρος τοῦ συλλόγου εἶνε ἡ χίρα ἑνὸς πρῶτην μεγαλειώδους, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ καταπατάλησε δὸλόγησιν τὴν περιουσία του σὸ ζωτογναίωτο, ἀναγκάστηκε νὰ πλαστογραφηθῆ ἕνα ποσὸν 125.000 κορωνῶν, γιὰ νὰ ἐξαφίρησῃ μερικὰ χρεὴν του. "Όταν δὲ ἀνεκαλύφθη καί ἐπρόκειτο νὰ ἀνιληφθῆ, κλείστηκε σὸ ζωτογναίωτο καί αὐτοκτονήσε.

***

Πρὸ μῆνός σὸ Λονδίνο, οἱ ἀντιρόσωτοι σοφιστικῶτο ἔθνων ἔλαβαν μέρος σ'αὐτὴ «Διόικωσι τῶν φυσικῶν δυνάμεων», ἡ ὁποία ἔγινε γιὰ νὰ καθορισθῆ ἂν ὑπάρχει ἢ ὄχι ἐπίρρησι φυσικῶν πρῶτοντων πρὸς τὴν συντήρησι τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Σύμφωνα λοιπὸν μέ τις ἀνακωινώσεις τῶν μελῶν τῆς διασκῆψος, θὰ χρειαστοῖν ἀκόμα 35.000 χροῖνα γιὰ νὰ ἐξασπύλῃων τὰ φυσικὰ πρῶτοντα τῆς Γῆς, τὰ ἀπαράτητα γιὰ τὴν συντήρησι τοῦ ἀνθρώπινοῦ γένους.

"Ἰδιαίτερος γιὰ τὸν ἀνθρώπου πού κλείνει μέσα σ'αὐτὸν σπλάγχνα τοῦ ὁ πλανήτης μας, ἐξηκριώθηκε ὅτι μᾶς φτάνει γιὰ 3.000 χροῖνα. Ἡ δὲ πετρελαιοφόρος πηγὴ τῆς Γῆς θὰ ἐξαντληθῶν ἐπίσης ἔπειτ' ἀπὸ 3.000 χροῖνα!

***

Οἱ Γεῖτονες, ὁ ἀρχαῖος λαὸς πού κατοικοῦσε τὰ βορεινὰ μέρη τῆς σημερινῆς Γερμανίας, εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ πίνουν μετὰ ἀνακατεμένο μέ νερό, πρῶτ, μεσημέρι καί βράδι, ἐπὶ τριάντα μέρες συνεχῶς, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου των. Ἀπὸ τὸ ἔθωμο αὐτὸ ἐπεκράτησε ἢ συνήθεια νὰ ἀναμύεται «μὴν τοῦ μέλιτος» τὸ χρονικὸ διάστημα τῶν 30 ἡμερῶν μετὰ τὸ γάμο.

Μὲ μεγάλα γράμματα παχιά: «ΑΥΤΟΚΤΟΝΩ Μ. Ρ.»—καί τίποτ' ἄλλο. "Έμεινε σάν ἀποσβολομένης! "Ἄλλ' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, σ'αὐτὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ἔνωσε μιά παράξενη χαρά: αὐτὸ τὸ γράμμα, πού γραφόσε μέσ' σ'αὐτὸ χεῖρ, πρόβαλλε, τώρα, σ'αὐτὸν διπλὸν πεσθῆμο, καί τοῦ ἀπόδειχνε, μέ τρόπο φανερό, πῶς τὸ μυαλό του βρισκότανε σ'αὐτὴ θέση του, καί πῶς δέν εἶχε οὔτε μιά στιγμή σάλινη, καθώς ἀρχίζε κα' ὁ ἴδιος νὰ πιστεύει... Τὸ ζήτημα τῆς πέτρας μόνο ἔμεινε—ἀλλὰ κα' ἐκεῖνη μπορεῖ νᾶπεσε σ'αὐτὴν θάλασσα...

Δέν εἶδειε τὸ γράμμα σέ κανένα. Τώρα πιά, τὴ ὄψειδους νὰ τὸ δεῖξει; Τὸ κράτησε κλεισμένον σὸ ζωτογναίωτο του, καί τὸ κοπᾶει, πού καί πού, κρυφὰ, τίς στιγμῆς πού βρίσκεται μονάχος.

"Ἄλλ' ἀπὸ τότε—τόσα χροῖνα, τώρα— δέν ξανακατέβηκε σὸ Φάληρο. Κι' ὅταν πού δέν οἱ φίλοι του γιὰτὸ δέν καταβάνε—αὐτός πού τόσο τ' ἀγαπᾶσε, μιά φορὰ— τὸ πρόσωπό του οὐρανομιάζει μονομιάς, καί προσπαθεῖ ν' ἀλλάξει τὴν πουνενά...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

